

Я народилася у селі Ракове Старосамбірського району. З 1973 року проживаю у Самборі, на залізничці працюю з 1979 року. Дитинство моє пройшло у цьому селі, тут споконвіків жила уся наша родина. Моєї мами немає вже 9 років.

Розкажу вам, дорогі залізничники, про свого батька, бо ця сумна історія має до нього безпосередній стосунок. Мій батько Стефан Стефанович Стащак народився 15 вересня 1914 року. Проживши з дружиною півтора року, пішов у 1939-му на війну. Потрапив у концтабір, а потім був вивезений на роботу до Німеччини, де працював у бауера. Вісім років він не бачив дружини і сина. Скільки горя він пережив за ці роки! Вже й не думав, що зможе повернутися у рідне село і увійти до рідної хати.

Були в його житті дуже страшні миті. Перебуваючи в полоні, батько 5 днів нічого не їв. Був момент, коли його вже вели на розстріл, але російський офіцер врятував йому життя. За це батько, доки жив, був йому вдячний, от тільки шкода, що прізвища цього офіцера батько не знав. Він часто розказував нам, як нелегко йому було у Німеччині і ніхто йому навіть не поспівчував: робота і ще раз робота... Але все це він витримав і, відпрацювавши у Німеччині 5 років, повернувся додому. Добрався до рідних країв поїздами у холодних товарних вагонах. Серце стискалося від страху - чи пощастить доїхати до рідної хати. Повернувшись додому, він вже не застав живим свого батька – нашого дідуся. Усі турботи лягли на його плечі. Допомогавав братові вчитися, здавав на «контингент» продукти, бо кожен повинен був здати, як податок, певну кількість жита, картоплі і т.п. Пам'ятаю, у дитинстві ми ще спали, а батьки прокидалися вдосвіта, мололи на жорнах зерно, щоб зварити затирки. Попри це, я ніколи не чула в хаті від батька поганого слова до мами, він у всьому допомагав їй і завжди називав «мамою». Повиростали ми і не чули від батька криків чи п'яних дорікань. Жилося нам бідно, але жили ми, як Бог приказав, берегли одне одного. Батьки разом прожили у церковному шлюбі 60 років. Нас в сім'ї троє дітей: брат Володимир, я і сестра Оля.

ÀÀÇİ Î Û ÀÄÍ ÈÉ
ÊÏ Ĩ ²ÒÀÒ

Шановна редакціє!

Не сподівалася я, що доведеться мені звертатися до вас. Я пишу вам цього листа із надією бути почутою і вислуханою. При цьому нічого ні в кого не прошу і не маю такого наміру на майбутнє. Віднедавна серце моє болить і я хочу поділитися своїм болем із усіма читачами «Львівського залізничника», із усім трудовим колективом залізничці, часткою якого я себе відчуваю.

Коли ми виростили, подалися у світ – хто куди міг. Завжди відчували бідність, бо мама не працювала. Вона спочатку виховувала нас, а потім з 6 місяців до 6 років виховувала дітей брата. Уявіть собі: хата, город, корова, уся господарка, ми - школярі, і ще на додачу братові діточці із 6-місячного віку. А братова дружина працювала у Самборі і приїжджала тільки в неділю. У нас із сестрою теж не було часу для дитячих забав, бо й ми мали обов'язок доглядати за меншими діточками.

Швидко проминули роки. Ми вже стали батьками, вже й онуків масмо. Після повернення з Німеччини батько усе своє життя пропрацював у колгоспі із довом. Працював і після того, як вийшов на пенсію. А ще тато був музиком, трохи заробляв на весіллях. Як міг, так зводив кінці з кінцями. Ніколи не був жадібним до грошей, і ніколи не мав їх багато. Орав земельні ділянки своїм односельчанам і брав за це не твердий тариф, як тепер, а

хто скільки дав, а часом, і нічого не брав, казав: «Як я з нього гроші візьму, якщо він бідний?» Як християнин, батько завжди, скільки міг, давав на церкву. Бувало таке, що й позичені гроші давав, якщо своїх не було. До 2003 року, поки не померла мама, тато жив у селі. Чотири роки тому батько вже не міг бути сам, потребував сторонньої допомоги. Сестра забрала батька до себе у Самбір. Останні чотири роки він не жив у своїй хаті в селі і тому не ходив до церкви і, зрозуміло, що не давав на церкву пожертви. У 2006 році 1 листопада на 92-ому році життя йому тріснула виразка, зробили операцію у Самбірській лікарні. Ми дуже вдячні лікарю п. Ігорю Рівняку, який врятував життя нашому батькові. Важко збагнути, який біль переніс наш батько, а ще був наркоз і все це у такому віці. Скільки терпіння, скільки безсонних ночей. Все це ми пережили, щоб врятувати його. І ось днями батька не стало.

Під час сумних клопотів, пов'язаних із похороном, сталося те, про що я і хочу розказати усім. Поховати батька ми вирішили у його рідному селі біля мами, де пройшли роки його молодості, де жили його батьки, діди і прадіди. Коли ми звернулися до церковного комітету, то нам холодно відповіли, що батько не давав пожертв на церкву останні 4 роки, коли знаходився у сестри, тому церковний комітет вирішив не пустити батька востаннє до церкви, бо він, виявляється, має «заборгованість» перед парафіянами села Раково. Такий «присуд» виніс церковний комітет неживому чоловікові – блаженної пам'яті Стефанові, який вже не міг сказати за себе жодного слова.

Дивно було нам чути від церковного комітету ще один «присуд»: якщо дасте грошей на побудову нової церкви – пустимо труну з небіжчиком до церкви, а якщо не дасте, то ви – не наші. Панахиду нашому батькові відспівав отець Флор Дашинич, який не відвернувся від нас і виконав свій пастирський обов'язок – поховати померлого. Ми молимося за отця. Я добре пам'ятаю, що сказав отець Флор: «Люди приходять і відходять, а церква – непорушна». Прикро мені від того, що усіх тих жертв, які з діда-прадіда давала на церкву наша родина, виявилось недостатньо. І у свої 93 роки мій батько постав перед Богом із «боргами». Так вирішили парафіяни, які входять до церковного комітету. Дивно і сумно було мені усе це чути. До чого тут спорудження нової церкви, якщо батько усе життя ходив до старої церкви, яка стоятиме ще довго, як пам'ятка архітектури, бо знаю з розповідей, що збудована вона без жодного цвяха?

Невже гроші так скалічили нас усіх? Невже гроші здобули над нами таку владу, що повністю заглушили голос совісті не лише у тих, хто входить до церковного комітету, але й у решти громади? Більшу частину свого життя батько прожив серед цих людей і ніхто з односельців не став на його бік, не сказав церковному комітету жодного слова на захист батькової пам'яті. А багатьом із них він при житті допомагав, чим міг...

Марія ЛІЩАК,
телефоністка ст. Самбір

“Èîêîî îòèâ” “î³äèîðèâ” Óèðà;íó

Коломия черговий раз підтвердила свою гостинність і високий клас у пауерліфтингу. З 17 по 23 лютого на базі місцевого ФСК «Локомотив» імені Петра Федоровича відбувся ХІХ чемпіонат України з пауерліфтингу серед чоловіків та жінок. Найсильніші важкоатлети з 18 областей України боролися за перемогу та призові місця. Забігаючи наперед, зазначимо, що жіноча збірна Івано-Франківська, сформована виключно зі спортсменок Коломийського ФСК «Локомотив», вперше посіла найвищу сходинку у загальнокомандному заліку, набравши 49 очок. Наші дівчата випередили сильних суперниць з Донецької та Київської областей, які набрали по 38 залікових балів.

Перше місце у ваговій категорії до 90 кг завойовувала заслужений майстер спорту України Інна Оробець. Лідер нашої жіночої команди здобула «малі» золоті медалі в окремих вправах («присідання зі штангою на плечах» – 235 кг, «жим лежачи» – 157,5 кг, «становая тяга» – 210 кг) і «золото» за сумою триборства з результатом 602,5 кг.

Друге місце у ваговій категорії до 56 кг виборолала майстер спорту міжнародного класу Марія Чепіль. Підопічна тренерського дуету Інни та Василя Оробців завершила змагання із сумою триборства 427,5 кг. У категорії до 75 кг вихованка заслуженого тренера України Миколи Чабана, майстер

спорту Марія Герула у впертій боротьбі з донецькою важкоатлеткою здобула бронзову нагороду із сумою триборства 420 кг. Підопічна тренерів Марії Чепіль та Інни Оробець, кандидат в майстри спорту Ірина Бабурова у категорії до 46 кг посіла 4 місце із сумою 252,5 кг. Також четверту сходинку заліку у категорії до 75 кг посіла інша вихованка Миколи Чабана – майстер спорту Олександра Татинець. Її підсумковий результат – 412,5 кг. Украй важливі залікові очки додала до скарбнички обласної збірної ще одна підопічна Інни та Василя Оробців - кандидат у майстри спорту Уляна Лютник, яка посіла 5 місце із сумою триборства 412,5 кг.

У змаганнях чоловіків переможний поступ жіночої команди продовжив майстер спорту міжнародного класу Сергій Ватюк. У ваговій категорії 56 кг вихованець Миколи Чабана випередив свого найближчого суперника на 115 кг. «Золото» «у присіданні» Сергій здобув із результатом 200 кг, «у жимі лежачи» йому підкорилася штанга вагою 150 кг, а в «становій тязі» – 200 кг. В сумі триборства Сергій Ватюк зібрав недосяжні для суперників 550 кг.

Друге місце у надважкій категорії (понад 125 кг) завойовував ще один коломийський силач, майстер спорту міжнародного класу Василь Оробець. Його «срібний» доробок за сумою трьох вправ склав 895 кг. Третю сходинку п'єдесталу в категорії 82,5 кг виборов вихованець подружжя Оробців – майстер спорту Андрій Белов, який завершив змагання із сумою триборства 692,5 кг. Кандидат в майстри спорту Андрій Верютін із сумою 657,5 кг посів 7 місце, здобувши «малу бронзу» у вправі «жим лежачи».

Лише одного очка забракло чоловічій команді Івано-Франківська, щоб наздогнати у загальному заліку збірну Дніпропетровської області, яка завершила змагання із 48 балами в активі. На третьому місці розташувалися атлети з Луганської області – 36 очок.

За підсумками чемпіонату подружжя Василь та Інна Оробці увійшли до складу національної збірної України, яка у жовтні цього року змагатиметься за нагороду світової першості в Австрії. Крім того, найкращі важкоатлети Коломийського ФСК «Локомотив» готуються до ІІІ-х Всеукраїнських літніх ігор, як пройдуть 14-20 травня у Харкові.

Микола ПЕТРОВ

На фото (зліва направо): Сергій Ватюк – абсолютний рекордсмен України; Василь Оробець виконує вправу «становая тяга»; Інна Оробець налаштовується на чергову спробу

ВОЛИНЯНИ ЗМАГАЛИСЯ У ПІСНЯХ І ТАНЦЯХ

Нещодавно у Рівненському обласному театрі ляльок відбувся перший тур огляду-конкурсу народної творчості працівників Рівненської дирекції залізничних перевезень.

Свято танцю та пісні серед залізничників провів такалажник відбудовного поїзда станції Здолбунів Олександр Лоевський під керівництвом голови комісії, начальника дирекції Ярослава Коники та заступника голови комісії, голови теркому профспілки Анатолія Проташука. В огляді-конкурсі взяли участь представники шести структурних підрозділів, які показали 12 номерів вокального, театрального та циркового жанру.

Дуже приємне враження на глядачів справив виступ лікаря Сарненської відділкової лікарні Валерія Дидюка, який заспівав пісню В'ячеслава Хурсенка «Соколята» і став переможцем у номінації «Окремі виконавці естрадного жанру». Також серед окремих виконавців перемогу здобула Олександра Харват із Здолбунівської дистанції сигналізації і зв'язку. А в театральному жанрі найкраще виступила заступник директора з виховної роботи дитячого оздоровчого табору «Експрес» Ганна Лоевська.

Звучали й авторські твори. Щирими оплесками подякували члени журі автори та виконавиці вірша «Із Всесвіту» Ірині Авраменко.

У фіналі огляду-конкурсу виступив вокальний ансамбль ревізорів-контролерів «Рівненська дирекція», виступ якого так само емоційно сприйняли члени журі.

Концертну програму прикрасило ще й майстерне, емоційне та яскраве виконання українських народних пісень самодіяльним ансамблем ревізорів-контролерів.

Віра БУКЛЯРЕВИЧ,
заступник голови Рівненського теркому профспілки